

Een Weerzien.

Groote Keuken (n°. 698), gedagteekend van 1646 en hierbij afgebeeld. De heer is van de jacht teruggekeerd; rondom hem ziet men zijn honden, het wild ligt nog verspreid op den grond links, kleine vogels en groenten te midden van potten en pannen; rechts brengen drie visschers hunne waar aan; een hunner is blind, en wordt door een kok en een jongeren maat naar den heer des huizes geleid. Zij vormen met hun drieën een mooie groep, die de beide deelen van het tooneel met elkander verbindt. In den achtergrond hangt de ketel over het vuur en zijn de koks aan hun werk. Het is een van 's meesters vroegere werken (Teniers werd geboren in 1610 en stierf in 1690), maar hij is reeds ten volle gerijpt; hij schildert al wat hij wil met onovertroffen handigheid: visschen, vogels, keukengerief, de menschen en de ruimte, waarin zij zich bewegen en waarin zij leven en handelen, natuurlijk en gemakkelijk. De ruime plaats is in lichtende grijze tint; in koele maar fijne zilverige helderheid baadt heel het tooneel: een paar witte voorschoten, enkele heldere vroolijke lichtpunten, een roode jak en een blauw wambuis leveren de opwekkende tonen op. Heer en knechts zijn samen afgebeeld, allen juist gezien en allen deftig; de doode natuur en de levende personages nemen elk een deel van het tafereel in, en de keurigheid van het levenlooze schaadt niet aan den bovenrang, dien de menschen moeten behouden, noch de zucht om decoratief te werken aan den eisch om waar te blijven.

EEN WEERZIEN (UIT HET LEVEN VAN MARIE BARNHOLT).
DOOR P. VALKHOFF. † † † †

(*Vervolg.*)

In den tijd die nu volgde, sprak ze Klara en Henri heel dikwijls. 't Was een désillusie voor haar toen ze al meer en meer bemerkte, dat Klara zoo anders was dan zij gedacht had, den avond van kennismaking. Veel onaangenaams zag ze in haar karakter: een telkens terugkeerende blague over Indië, een ijdelheid, omdat ze zichzelf mooi wist, een wreed spotten met anderen, die leelijk waren... Maar ze brak de vriendschap niet af, omdat zij door Klara gelegenheid

had Henri te spreken, die haar vriend was geworden. En wat valsche trots kwam er bij: de menschen in 't stadje spraken er over, dat 't mooie Indische meisje 't gezelschap van Marie verkoos boven dat van andere meisjes. Ze waren dikwijls met hun drieën, ze deden fietstochtjes of wandelingen, ver buiten de stad, naar de heide en de heuvels, waar ze dan gingen liggen op een beschaduwd plekje, met rondom 't getjilp en gekweel van de vogels, 't zeurend gezoem van insecten, 't klagend ruischen van den suizenden wind door de golvende blären. Er was zooveel van haar liefste gevoelen, dat ze bij Henri terugvond. Zoo de liefde voor de natuur. Hij kende de namen van maar weinig boomen en planten, maar, evenals zij, kon hij bewonderend bekijken een fijn-gesneden varen, rag-teeder gekarteld, jong-groene blaadjes tegen fond van blauwen hemel, een huisje omrankt van loof en op de ruitjes de zon, die ondergaat, zoodat zij lijken brandend-schitterende goudplekken en de rook die als een onbewogen pluim, grauwig-wit, loodrecht opstijgt. Ze had ze nooit zoo geweten in haar, die liefde voor al wat teer en schoon rond haar was.

De natuur was voor haar 't kasteel in 't sprookje, dat altijd somber had gelegen, donker door de hooge, dichte bosschen, die 't omstonden, maar toen die door een tooverhand verdwenen waren, licht en prachtig lag tot juichende bewondering van die 't zagen. 't Was Henri, die haar die liefde deed zijn als een openbaring. 't Grootst was haar geluk, als ze samen waren, wat maar enkele keeren gebeurde. Dan scheen bij beiden te verdwijnen 't tot gewoonte geworden al-daagsch doen en spraken zij samen over dingen, die zij nooit beroerden met hun woorden bij anderen. Dan verzachtte zich tot een bijna-innigheid zijn stem, waarvan de klank in haar ooren zong als een wonderzoete muziek...

Maar als ze met hun drieën waren, liet hij weinig merken van die liefde voor 't teeder-fijne. 't Was of hij dan zijn best deed, Klara aangenaam te zijn door leuk-malle opmerkingen over wat hij belachelijk zag om zich heen. Een gevoel van angstige leed-pijn gaf het Marie, te zien hoe hij vaak onnatuurlijk grappig was om Klara te behagen, of te